

der kan gøres for at faa dette Ønske opfyldt i en nær Fremtid. Der har derfor i Aar været en Deputation inde med en Ansøgning til Generaldirektøren om at faa Forholdet ordnet paa den af dem foreslaaede Maade. Denne Deputation maatte vente nogen Tid, hvad der var en Selvfølge, da der jo ikke var søgt Audiens; det maatte den jo finde sig i. Der blev sagt, at Generaldirektøren kunde ventes at komme til Stede i Løbet af kort Tid, i hvert Tilfælde vilde han være der inden Kl. 4. De sode saa ganske taalmodig og ventede, indtil Generaldirektøren kom. Der blev da sendt Bud efter nogle Papirer, da Generaldirektøren havde faaet at vide, at der var en Deputation og havde faaet at vide, hvad den havde paa Hjerte. Der kom saa en Mand med disse Papirer — jeg antager, at han var tilkaldt af Generaldirektøren — og han gav sig uden Anledning fra Deputationens Side til at rette Spøragsmaal til den paa en saadan Maade, at Deputationen blev meget benauet derover. Nu var det en ganske stor Mand, men Deputationen troede ikke, at noget saadant kunde have fundet Sted i det 20de Aarhundrede. Og da jeg selv var til Stede, skal jeg ikke undlade at tilføje, at jeg har haft Løjlighed til i min 30-aarige Virksomhed i Rigsdagen at være i og med Deputationer paa mange lige saa høje Steder; men jeg maa ogsaa for mit Vedkommende erkende, at det var en meget stor Mand. Det har formodentlig været en kommitteret, en, som heri Landsstingsbetænkningen staar omtalt som den, der efter den nugældende Ordning fuldstændig dækkes af Generaldirektørens alt omfattende Ansvar. Jeg skal ikke undlade at tilføje, at da Deputationen kom ind til Generaldirektøren, saa forsvandt dens Rædsel noget, fordi han tog venligt imod den og underholdt sig med den paa en saadan Maade, at den ikke havde Grund til andet end at være i højeste Grad tilfreds, men jeg fandt dog, lige saa vel som en anden Mand, saa vidt jeg husker en Ingeniør, der samme Dag søgte Audiens, at en saadan Optræden kunde man ikke have ventet sig af en Mand, der stod i Statens Tjeneste i det 20de Aarhundrede. Jeg har villet fremføre det her, fordi jeg føler mig overbevist om, at efter den ny Ordning af Administrationen vil noget saadant ikke gentage sig, jeg vil i hvert Fald haabe og ønske, at det ikke maa gentage sig hverken over for mine Vælgere, naar de komme som De-

putation, eller over for ærede Kollegers Vælgere.

Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen) talte om, hvor store Udgifterne vilde blive til de forøgede Lønninger. Jeg tror, at det maa man aldeles se bort fra. Naar vi have en Etat, som arbejder paa tilfredsstillende Maade, maa den som enhver anden Arbejder være sin Løn værd, og jeg for mit Vedkommende har ikke nogen som helst Betænkkelighed ved at gaa med til denne Forøgelse, fordi, som jeg sagde før, naar vi kræve et virkelig dygtigt Arbejde af dem under fuldt Ansvar af dem, ere de ogsaa deres Løn værd. Men jeg skal jo ikke nægte, at jeg havde hellere set en noget anden Ordning paa det Punkt, som det samme ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det kun var for Generaldirektionens Vedkommende, man havde foretaget den Forandring at gaa ned med Tiden for Alderstillæggenes Indtræden fra hvert 4de til hvert 3die Aar — ja, det er jo foruden for Generaldirektionen tillige for første Lønningsklasse. Nu tror jeg ganske vist ikke, det i og for sig spiller nogen stor økonomisk Rolle; men det havde været rigtigere og mere demokratisk, om det havde været gældende for alle Lønningsklasser, saaledes at Alderstillægene vare faldne med samme Antal Aars Mellemlum, hvad enten Tallet saa var bleven 4 eller 3. Jeg for mit Vedkommende havde ikke noget imod, at man var gaaet ned til 3 Aar, naar man blot havde gjort det for samtlige Lønningsklasser, hvor Alderstillæg er normeret.

Men da vi jo maa antage, efter de faldne Udtalelser, at Forslaget vil blive vedtaget væsentlig i den Skikkelse, hvori det nu foreligger for os, skal jeg sige, at jeg for mit Vedkommende kan med Glæde stemme derfor, og jeg ønsker den ærede Minister til Lykke med, at han har haft saa lykkelig en Haand til at faa dette Samarbejde i Stand med det andet Ting, saa der her fra ikke er rettet nogen væsentlig Kritik mod Forslaget. Den ærede Minister har aabenbart Ret i den Udtalelse, hvormed han sluttede, idet han henstillede, at vi vedtog Forslaget uforandret efter det dygtige og indgaaende Arbejde, der var gjort i det andet Ting. Jeg ser saaledes paa Sagen, at hvad enten det er i dette Ting eller i det andet Ting, det dygtige Arbejde gøres, saaledes at det bringer Tingene til gensidig at anerkende hinandens Arbejde, er det paa den Maade